„Vă veţi mira, poate, aflând că acord o mentalitate francmasonică unor oameni care n-au nimic de-a face cu această societate secretă. Intr-adevăr, uimitor cât de mulţi intelectuali judecă lumea, spiritul şi istoria cu o asemenea mentalitate francmasonică.

Nu ştiu dacă aţi întâlnit şi dumneavoastră asemenea "intelectuali" de formaţie masonică, oameni cu care nu poţi sta de vorbă asupra lucrurilor de toate zilele, ci cu care trebuie să te întâlneşti pe un teren neutru de discuţie. Priviţi cu mai multă luare aminte asemenea oameni.

Este un proces invers, de degradare, a ceea ce am putea numi mentalitatea creştină, dacă creştinismul ar fi ceva abstract şi nu s-ar contopi, în cazurile sale autentice, cu însăşi firea omului, cu omenia.

Dar observaţi câte deosebiri faţă de mentalitatea laică modernă, adică de mentalitatea masonică. În primul rând, creştinul religios în general, acceptă harul, mântuirea, destinul, istoria; acceptă o iconomie spirituală paralelă cu economia "economică". Continuaţi dumneavoastră şi veţi găsi câte deosebiri veţi voi.

Raţiunea caută o lege care să se refere la principii, la esenţă. Unitatea raţiunii constă în coerenţă, nu în monovalenţă. Mentalitatea masonică, dimpotrivă, ignoră coerenţa, ocupându-se numai de monovalenţă. Adică, în loc de a judeca lumea organic (coerent), o judecă simplist (constrâns, monovalent). Peste tot nu întâlneşti decât legi abstracte, fapte iluministe, gândire grosolană. Lipseşte cu desăvârşire simţul realului, al concretului, al omeniei, intuiţia de toate zilele”.

Mircea Eliade - 'Mentalitatea francmasonică' - "Vremea", 10 septembrie 1936.

„Creştinismul şi iudaismul sunt mai mult decât religii. Ele sunt principii formative ale vieţii. Există o aşezare creştină şi o aşezare iudaică a lumii, indiferent dacă în conştiinţa oamenilor şi a instituţiilor apare sau nu în mod explicit Hristos sau talmudismul. Aşadar, există valori creştine şi valori iudaice în orice latură a vieţii, fie că ne gândim la organizarea politică a unei naţii, fie că ne preocupăm de crearea şi circulaţia bunurilor materiale, fie că nu e vorba decât de înţelegerea sensului general al existenţei. Pe orice teren ne-am afla deci, există o categorică "incompatibilitate de umoare" între creştini şi evrei.

Deosebirea pe care am identificat-o ca existând între evrei şi creştini merge însă mai departe. Aceştia din urmă îi percep pe cei dintâi nu numai izolaţi voluntar, dar şi primejdioşi pentru ordinea creştină. Creştini şi evrei, două corpuri străine unul altuia, care nu pot fuziona într-o sinteză, între care nu poate exista pace decât… prin dispariţia unuia dintre ele.

Iuda suferă. De ce?

Pentru că Iuda trăieşte în mijlocul unor popoare pe care nu poate să nu le duşmănească chiar dacă ar voi altfel, pentru că din momentul în care a refuzat să recunoască pe Hristos-Mesia, ancorându-se pe mai departe, pe nedrept, în calitatea lui de popor ales, el e dator faţă de sine însuşi să-şi împlinească funcţia care îi revine, aceea de dizolvant al valorilor creştine.

Iuda suferă pentru că a născut pe Hristos, L-a văzut şi nu a crezut. Şi asta încă nu ar fi fost prea grav. Dar au crezut alţii - noi.

Iuda suferă - pentru că e Iuda.

Mesia a venit, Iosef Hechter, şi tu nu L-ai cunoscut. Atâta ţi se cerea în schimbul tuturor bunătăţilor pe care Dumnezeu le-a avut pentru tine: să veghezi. Iar tu nu ai vegheat; sau nu ai văzut, pentru că orgoliul ţi-a pus solzi pe ochi.

Iosef Hechter, tu nu simţi că te cuprinde frigul şi întunericul?”

Nae Ionescu